

чуваше пѣсенъ на пѣтли и тревоженъ лай на кучета.

— Побъркалъ е пакъ — обади се единъ тънъкъ гласъ.

— Не го е побъркалъ, дѣдовото, ами е окъснѣлъ. Да не би да се връща отъ оранъ.

— Той ли? Никога не стои празенъ. Цѣлъ день е ходилъ отъ село на село и е питалъ младитѣ невѣсти, коя иска догодина да ѝ донесе едно юначе. Утре го чака пакъ презъ морето. Блазе на онзи, който е свилъ гнѣздо, а надъ гнѣздото му помаха криле щъркелъ и пустне нѣщо.

— То баремъ, дѣдо Вълко, да ти кажа ли, не е мжно, обади се пакъ тънкия. Сложи на покрива до куминя едно счупено келело.

— На мене ли думашъ, Илия. Колкото колела съмъ вдигалъ да го помамя! Тя мойта не е за приказване, дето рекълъ онзи, край нѣма. Тѣй де. Стопанката ми кога замина, остави ме безъ рожба. Хубавъ челякъ бѣше, шѣтлива, кротка, цената ѝ нѣмаше, ама! . . . Да не дава Господъ на най-вѣрлия ми душманинъ, като мене да остане самичъкъ.

— Зле ли ти е, като си самичъкъ? Грижа нѣмашъ за никого. Я да ги е пуцалъ оня, дългокракия, всѣка пролѣтъ по едно презъ коминя, че да се навѣдятъ една рогоска карлани, какво ги прайвашъ!